

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A csövek üzenete**

1. A csövek üzenete

Nap-Imre

A sercegés hirtelen megszűnt, de nem a biztosító kioldása miatt. János nem lassított, hanem ritmusos, kimért ütemben kezdte taposni a pedálokat: három gyors, két lassú, egy éles megállás. A fémcsöveken átfutó vibráció nem véletlen ingadozás volt, hanem kódolt üzenet, amely végigmorajlott a C-szektor kihűlő hálózatán.

- Mit csinálsz? - szisszent fel Alinda, de a hangjában a korábbi düh helyett hirtelen felcsillant valami ismeretlen, lázas várakozás.

- A hatos generátornál lévők figyelnek - mondta János zihálva, miközben homlokáról a hideg vasra hullott a verejték. - Ha egyszerre váltunk ütemet, a központi trafó nem bírja el a visszacsatolást. Nem leállítjuk... megremegtetjük a rendszert.

A nagymama görnyedt háta kiegyenesedett. Öreg tekintetében a megszokott fásultság átadta helyét a régi időkből megőrzött fénynek.

- A napfény nem a mennyezeti csövekből jön, gyermekem - suttogta Alinda felé fordulva, miközben ujjával a lány csuklóját szorította. - Emlékszel? Az ég nem acélból van. Ők elfelejtették, de mi nem fogjuk.

Pár pillanattal később a sötét folyosó mélyéből válaszul három tompa ütés kopogott vissza a vízvezetékeken. Valaki meghallotta. A kolónia szigorú szabályzata szerint ez nyílt szabotázsnek számított, de a dinamóterem sűrű levegőjében a félelem helyét átvette a megállíthatatlan remény. Alinda megfogta János átforrósodott kezét; a hideg vasváz felett összefonódó ujjukban már egy új világ ígérete feszült.